

*Mihez
kezdjek a*

„meggyőződéseimmel”?

Mint mindig, ha bármilyen módon segítségedre lehetünk, itt elérheted
a gyülekezetet:

P.O. Box 68309, Indianapolis, Indiana 46268

www.JesusLifeTogether.com

Copyright © 1994 RealPeople@JesusLifeTogether.com

A szerzői jogi törvények, bármennyire is értelmetlenek, amikor Isten Igéjéről beszélünk, megkövetelik, hogy a következő nyilatkozatot tegyük: Ez az anyag szerzői joggal védett, és teljes szövegkörnyezete (a teljes dokumentum) nélkül nem idézhető, nem másolható a szerző engedélye nélkül. A teljes mű azonban szabadon másolható. És természetesen, ezt a kiadványt tilos bármilyen összegért „árusítani” (2Kor 2:17, Mt 10:8).

A meggyőződés Mihez kezdjek a „meggyőződéseimmel”?

Egy közös beszélgetés alapján

A dilemma

Azt szeretném, hogy a „Szellem vezessen”. (Mi is lehetne fontosabb, mint az édes kapcsolat Jézussal, mint társammal?!). Tudom, hogy „a pokol kapui sem vesznek diadalt rajta”, az „egyházra” vonatkozik (nem az én személyes életemre). Az egyház „az igazság oszlopa és fundamentuma” (és nem az én személyes, véges felfogásom). Minden dolog „két vagy három tanú vallomása alapján” áll meg. „A szem nem mondhatja a kéznek: ’Nincs rád szükségem!’ A fej nem mondhatja a lábaknak: ’Nincs rátok szükségem!’” A „tanácsosok sokaságában” bölcsesség rejlik, és „intsétek egymást minden napon, míg tart a ma, hogy meg ne keményíttessetek a bűnnek csalárdsága által”. És így tovább... Akkor HOGYAN lehet személyes kapcsolatom Istennel, megbecsülve Krisztus Testét? Hogyan meríthetek abból az Életből, amelyet Isten a helyi gyülekezetben helyezett el – és mindezt egyszerre?! Nem teszi egyik a másikat szükségtelenné vagy ellentmondásossá?

Lehet-e saját meggyőződésem úgy, hogy közben továbbra is másokkal való egységben és mások iránti bizalomban munkálkodom? Mi a helyzet, ha nagyon erős meggyőződésem van egy bizonyos dolog felől, és aztán megkérdezek néhány embert róla? Mi a helyzet akkor, ha ők kétségtelenül Istennel járnak már jó ideje, kapcsolatban vannak Vele, a meggyőződésük mégis sok mindenben teljesen más, mint az enyém? Mi van akkor, ha az én meggyőződésem az adott dolog felől nagyon erős, Krisztus néhány megbízható munkása pedig egészen máshogy vélekedik ezzel kapcsolatban?

Ha két vagy három ember másképp lát valamit, alapvetően az ő meggyőződésükben kellene inkább bíznom, mint a sajátomban? Melyik

jobb: ha vállalom, hogy esetleg együtt tévedünk, vagy ha ragaszkodom ahhoz, amit gondolok, és a végén én tévedek egyedül?

Vitatható kérdések

Egy egész sor dolog van, amit a Róma 14 **vitatható kérdésként** említ. Fontos ezt is szem előtt tartani. Vannak dolgok, amik egyszerűen nem lényegesek, például, hogy piros autót veszünk-e, vagy kéket. A legtöbb esetben valószínűleg nem élet-halál kérdése, amiről szó van. Persze előfordulhat, hogy előző este álmodtál, és az álom alapján arra a következtetésre jutottál, hogy az adott dolog **mégiscsak** élet-halál kérdése. Aztán lehet igazi, őszinte meggyőződésed, hogy valami, ami egyébként nem lenne túl fontos, mégis figyelmet érdemel. Mi van akkor, ha felbukkan két vagy három tanú, és azt mondják: „Nagyon erőteljesen úgy érezzük, hogy ez egy veszélyes döntés, és ezért...”

Krisztus „Testének megbecsülésében” nem az a lényeg, hogy elkerüljük a zsákutcákat. A lényeg: egyetértésre tudunk-e jutni abban, hogy együtt haladunk előre, együttműködünk, és segítjük egymást, bármit hozzon is a jövő.

Bizonyosak vagyunk abban, hogy az adott kérdés nem a vitatható kérdések közé tartozik, hanem olyan meggyőződésünk van, amelyről hisszük, az Úrtól van? Ezzel a kifejezéssel nagyon csínján kell bánnunk. Nem lehetnek apró, lényegtelen dolgok, amiket „meggyőződésnek” nevezünk. Olyan dolgok legyenek, amiket megvédek bárki emberfiával szemben és amelyeket Isten Igéjéből és Isten jelleméből alá lehet támasztani – örökkévaló jelentőségű dolgok, nem pedig csupán emberi hagyományok vagy nekem tetsző dolgok, a „meggyőződésem” kifejezés álcája alatt. Tanuljunk meg engedni másoknak! A legnagyobb dicséret, ami Jézus szájából elhangzott, egy olyan férfinak szólt, aki megtanult engedni másoknak (Mt 8, 9-10), és így megbízható volt. A „meggyőződések” vagy a „Szellem vezetése” címkét VALÓDI dolgokra tartom fenn, és nem használom testi vagy ízlésbeli dolgokra. Lehet véleményem dolgokról. Azonban csak olyan dolgokra mondjam, hogy „meggyőződésem”, amelyeknek következményei vannak a Mennyre nézve. A meggyőződés valami olyan, amire építhetek. Jó, hogy kész vagyok megfizetni az árát annak, ha arra építek. Sokszor a „meggyőződés” csak képzeletünkön alapuló karizmatikus játék vagy valami gyerekes hamisítvány vagy „hatalmi” dolog, amivel ráerőltethetjük magunkat másokra, vagy

büszkeség („Nekem megvan a SAJÁT kapcsolatom Istennel!” – „Én csak a Szent Szellemre hallgatok!”).

Nem minden meggyőződés egyenlő

Egyértelmű, hogy a „meggyőződésnek” is különböző szintjei vannak. Tegyük fel, hogy egy másik országból idelátogató idősebb testvér egy házi összejövetelen kijelenti: a nagymamája azt mondta neki, hogy a Hold sajtból van, és mivel a nagymamája sosem hazudott volna neki, a Hold minden bizonnyal sajtból van. Nekem az a „meggyőződésem”, hogy a hold nem sajtból van. Ugyanakkor az is a meggyőződése, hogy Jézus a vérét ontotta, hogy mi ne becsmételjük egymást és minden erőfeszítésünkkel törekedjünk az Egységre az Ő Szellemében és Igazságában. Talán kitaláltad már, ez a meggyőződés MAGASABBRENDŰ, mint a Hold felszínének összetételéről alkotott meggyőződés. Éppen ezért a Hold összetételével kapcsolatos meggyőződésemet FÉLRETESZEM egy másik alkalomra, amikor nem hozom zavarba ezt a testvért. Ez egyszerűen nem fontos, bár „meggyőződés”. Lehet, hogy van olyan dolog, amiről fontos lenne beszélgetni ezzel a testvérral, ami a gyülekezetét, családját, vagy az Istennel való személyes kapcsolatát érinti, és nem kell olyan lényegtelen dolgokról beszélgetnünk, mint a Hold, és elcsépelni a meggyőződés kifejezést a lényegtelen dolgokra. Biztosan emlékszel arra a mesére, hogy „A fiú, aki farkast kiáltott”.

Vigyáznunk kell, nehogy túlságosan másokra erőltessük a „meggyőződésünket”, másrészt NEM SZABAD ellustulnunk Isten keresésében sem. Olyan kapcsolatot kell ápolni Vele, amely nem csupán (és tragikus módon) másodkézből való, hanem megálljon akkor is, ha komoly dolgok forognak kockán. Igazán meg kell tanulnunk meghallani a hangját, és baráti kapcsolatban lenni Vele (János 15:14-15; Róma 8:13-14; János 17:3). Ha egyszerűen mindent magától értetődően elfogadnék, amiről mások meg vannak győződve, és nem keresném magát Istent, nagyon sekélyes és vajmi kevésbé boldogító életem lenne. Ha pedig Jézusnak a Gyülekezetében lévő Élete fölé helyezném magam azzal, hogy „a saját utamat járom”, üldözném és elutasítanám Jézust. Micsoda dilemma! Nem az. Valójában egyszerű és csodaszép, ha mindezt Isten akarata szerint tesszük. Nézzük meg egy kicsit közelebbről!

Pálnak mennie kellett!

Nézzük ezt a példát: Pál meg volt győződve, hogy Jeruzsálembé kell mennie. Mi is kerülhetünk hasonló helyzetbe, mint Pál, amikor Lukács és Agabus (a próféta), és mások azt mondták neki: „Pál, ne menj Jeruzsálembé! Ne tedd!” Itt tetten érhetjük az Egység Szellemét, amelyet az Atya szeretne látni ilyen kényes pillanatokban. Pál lényegében azt mondta: „Sajnálom, meg kell tennem. El kell mennem Jeruzsálembé. Bárcsak azt tehetném, amit ti akartok! Ismertek. Nem vagyok gögös, önfejű vagy tiszteletlen. Nagyon szeretlek titeket, testvéreim. De teljes szívemből hiszem, hogy Jeruzsálembé KELL mennem. Mellém tudtok állni? Szükségem van a támogatásotokra.”

Pálnak úgy kellett elhagynia azt a szobát, hogy vagy ragaszkodik a meggyőződéséhez, vagy teljesen rábízta a szívét azokra a testvérekre, akik azt mondták: „Ne menj! Ne menj!” Nem maradhattak ilyen hátsó gondolatai: „Meglátjuk... Azt hiszem, nekem van igazam... Megmutatom nekik... Én megmondtam nekik... Nagyon neheztelek rájuk, amiért rákényszerítenek, hogy így tegyek, de azt hiszem, jobb lesz, ha engedek nekik...” Ha ilyen hozzáállással távozott volna, az bűn lett volna Isten ellen, és akkor Pál talán másodszor is azt hallotta volna a feltámadott Jézustól: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?”

Másfelől viszont, ha a többiek távoztak volna úgy, hogy azt gondolják: „Pál már olyan csökönyös, és szuper-szellemi... Mindenki felett állónak képzelet magát... Rá nem vonatkoznak a szabályok... Azt hiszi, ő mindenkinél különb... Megmondtuk neki, hogy ne menjen, de ő fogja magát, és elmegy... Őt az egy ellen, és mégis megteszi...” Ha bárki ilyen hozzáállással ment volna el, az is vétkezett volna az Élő Isten ellen, mert nem becsülte volna meg Krisztus Testét.

Mire elváltak, vagy Pálnak kellett teljes mértékben támogatnia a testvéreket, és az ő akaratuk szerint cselekedni, vagy a testvéreknek kellett teljes mértékben támogatniuk Pált, és az ő akaratának megfelelően cselekedni. Vagy esetleg nem tettek volna semmit, amíg együtt meg nem tudják, mi az Atya akarata velük. Mindenképpen kölcsönösen elkötelezték volna magukat, hogy együtt lesznek és együtt munkálkodnak, bármi következik is. Ilyen az Isten szerint való hozzáállás. És ezt is tették.

Ha Krisztus Szelleme szólna egy férfi- vagy nőtestvéren keresztül, Páléhoz hasonló helyzetben (eltérő meggyőzések esetén), az lényegében valahogy így hangozna: „Testvérek, értem, amit mondotok. Megértem az

álláspontotokat. Hálás vagyok érte, és mélységesen tisztellek benneteket. Nem is emlékszem olyanra, hogy életemben valamikor is egyenesen az ellenkező irányba mentem volna, mint amit ti jónak láttatok. De ebben az esetben mennem kell, és kérek titeket, támogassatok ebben! Ha tévedek, segítetek utólag összeraknom a teljes képet, ha egyáltalán lesz még mit összerakni. De muszáj megtennem ezt, és szükségem van a támogatásokra.” Pál esetében mellé álltak, és minden jót kívántak neki. Senki nem viharzott el és senki nem ment úgy el, hogy Pált ócsárolta volna, azt mondva rá, hogy csökönyös, szellemieskedő, túl sokat képzel magáról, vagy egyéb hasonlóan barátságtalan vagy megosztást szító jelzőt. Számukra a „Test megbecsülése” azt jelentette, hogy elkötelezetten együtt munkálkodnak.

Ha vitatható kérdésről lett volna szó, szégyellhette volna magát Pál, hogy a saját ízlését vagy véleményét a többi testvére fölé emeli! Szégyellhette volna magát. Ha visszamegyünk vagy 20 évet: volt egy látomása a templomban a megtérése után, hogy a pogányok és a királyaik előtt fog állni. Több, mint húsz éve tudta, hogy eljön a nap, amikor királyok előtt kell megállnia. És most azt mondják neki: „Pál, ha Jeruzsálembé mész, meg fognak kötözni. Királyok elé kell állnod.” Ő pedig azt mondja: „Tudom. Ezt kell tennem. Megmondta az Úr, hogy beszélnem kell a pogányokkal és királyakkal. Ez a következő lépés az életemben. Én sem szívesen teszem. De muszáj. Ez a meggyőződés.” Ez nem volt vitatható kérdés. Valódi bizonyítéka volt arra, hogy ebbe az irányba kell mennie.

Ha lesznek olyan vitatható kérdések, melyekben néhányaknak világos meggyőződésük van- amiben csak tudok, engedni akarok nekik. De arról azért meg akarok bizonyosodni, hogy valóban a meggyőződésüknek engedek, és nem csak az ízlésüknek vagy saját véleményüknek. Nem akarom, hogy valaki a saját véleményét vagy ízlését erőltesse rám elszellemiesített nyelvezettel. Ha azonban valóban meggyőződött azzal a dologgal kapcsolatban, tényleg támogatni szeretném. Ha csak egy mód van rá, meg akarom tenni. Ha pedig ellenkező meggyőződésem van, nem fogom csak úgy elsöpörni másokat. Könyörögni fogok, hogy munkálkodjanak velem együtt. „Támogassatok ebben, és együtt végigvisszük. Szükségem van a segítségetekre. Ez a meggyőződés, amit követnem kell. Támogattok?”

Ábrahámnak meg kellett tennie!

Az *Ábrahám* c. filmben van egy jelenet, amikor Ábrahám Izsákot tanítja nyilazni. Ábrahám barátja odamegy hozzá, és azt mondja: „Gyere, Ábrahám,

menjünk vissza! Egy család azt kéri, végezz el egy körülmetélést!” Ábrahám azonban így válaszol: „Egyszer már csalódást okoztam Istennek, nem fogom még egyszer megtenni. Izsákot kell nevelnem, és nem hagyhatom, hogy bármi eltérítsen ettől, még a jó dolgok sem. Ebben kitartok.” A színpalak mögött azt mondta Ábrahám: „Biztosan beszéltetek Sárával, ugye?” Sára nem állt támogatólag Ábrahám mellett, és titokban mások véleményét osztotta. Egészen úgy hangzik, mint Mirjám és Áron beszélgetése Mózes némelyik döntésével kapcsolatban a 4Mózes 12-ből, nem? Keresd csak ki! Istennek nem tetszett. Súlyos bűn, ha rágalmazunk valamit, amit nem értünk, ezt Júdás levele is említi (10. vers). Sára lényegében a „család fejét” rágalmazta. Istennek ez egészen biztosan nem tetszett.

Tisztában vagyok vele, hogy ez a jelenet az Ábrahámról szóló filmben csak kitalált; valószínűleg soha nem történt meg. De a lényeg az, hogy Ábrahámnak volt egy meggyőződése, amit nem támogattak. Sőt, beszéltek róla a háta mögött. „Igen, beszéltem Sárával, és ő is megkérdőjelezi ezt.” Az ilyen színpalak mögötti széthúzás nagyon romboló. Ábrahámnak világos meggyőződése volt. Nem fogja még egyszer cserbenhagyni Istent. Egyszer már csalódást okozott Neki, és nem akart még egyszer így tenni. Támogatniuk kellett volna Ábrahámot ebben a meggyőződésében ahelyett, hogy megkérdőjelezzék, miért nem végzi a körülmetéléseket, „ahogy kell”. Ábrahám próbálta azt a Világosságot követni, amit Istentől kapott az életére vonatkozóan, de mások azt gondolták, mást kellene tennie. (A filmben) le sem ültek vele megbeszélni „furcsa” viselkedése miatt! Ez jó példa arra, hogy mit *ne* tegyünk, ha az a „meggyőződésünk”, hogy egy testvér helytelen irányba tart. Lehet, hogy jól látjuk, de beszéljünk vele! A „kétlelkű ember minden útjában ingatag”. Ha bűn vagy bolondság motiválja, az valószínűleg ki fog derülni az együttlét során. (Ez el is vezet egy másik ponthoz. Meg KELL élnünk NAPONKÉNT a Zsid 3:12-14 parancsát, valamennyi helyben lakó testvérünkkel ahhoz, hogy egyre többet kimunkálhassunk abból, amire az Atya elhívott bennünket. Jézusért kérlek, törekedj ilyen bensőséges kapcsolatokra, mert különben talán sosem tudod meg, mi lehetett volna a küldetésed!)

Általános szabály, hogy vitatható kérdésekben segítenünk kell mindenkinek a lehető legvilágosabban tisztázni az előállt helyzetet (az isteni tanítások és elvek alapján), hogy aztán a lehető legjobbat tegyünk, amit csak tudunk. De vannak dolgok, amik valóban nem vitatható kérdések. Igaz tényeken alapuló, lelkiismereti és meggyőződésbeli kérdések. Ilyen esetekben valójában nem helyénvaló azt követelni, hogy az emberek vegyenek

erőszakot a lelkiismeretükön és a meggyőződésükön. Inkább támogatnunk kell őket, és segíteni, hogy a meggyőződésük szerint cselekedjenek (és aztán segíteni nekik utólag fokozatosan „összerakni a képet”, és belátni, ha mégis tévedtek). Minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk azért, hogy segítsünk nekik a lehető legtisztábban látni a dolgot, és aztán úgy kell támogatnunk őket, ahogyan csak tudjuk; ahogyan akkor tennénk, ha Pál úgy döntene, hogy Jeruzsálembé megy.

„Ti, akik lelkiek vagytok”

Van azért egy fogas része a dolognak. Mi van akkor, ha olyan emberek közé kerülünk, akiknek az elméje nem igazodott Isten Igéjéhez, akik nem arra az elvre építenek, hogy „gyakorlatba” ültessék az Ő Szavát? (Mt 7) Az újjá nem született és éretlen embereknek mindenféle véleménye lehet mindenféléről. Egy tipikus „gyülekezeti” helyzetben mindig lesznek elszabadult ágyúk, készen arra, hogy bárkinek a fejét ellőjék! „Az a meggyőződés, és Isten ezt és ezt mondta nekem”, mondja valaki, akinek az élete merő káosz. Ez nem hihető. „Nincs komoly okom azt hinni, hogy Isten bármit is mondott neked. Az alapján, ahogy otthon és a munkahelyen viselkedsz, amilyen a jellemed, ahogyan beszélsz, és amilyen döntéseket hozol, kevés bizonyíték van arra, hogy elhiggyem: képes vagy pontosan hallani Istent ilyen dolgokban.” Fontos szerepet játszik, ahogyan élünk. „Gyümölcseről ismerik meg a fákat”, és „a bölcsességet a gyermekei igazolják”. „Sajnálom, de a gyermekeid elég torzak. Láttam a jellemedet, hallottam a nyelvedet. Tudok egy kicsit a napjaidról. Tudom, milyen a hozzáállásod, amikor hazamész a munkahelyedről. Tudom, hogy nem éhez az Igét, és büszke vagy. Jelenleg nem igazán bízom a bölcsességében, bár kész vagyok meghallgatni téged. És még azt is tudom, hogy Isten kimunkálhat valamit ezen keresztül. De neked is el kell ismerned, hogy a gyümölcsök nem valami jók és az Istennel való járásod komolyan megkérdőjelezhető.” Időnként ez is szóba kerülhet egy beszélgetésben valakivel, aki meg van „győződve” valamiről. Ha vet egy őszinte pillantást a gyümölcsökre, lehet tényleg meg kell kérdőjeleznie a saját bölcsességét.

De más a helyzet, ha olyan tisztességes emberekkel van dolgunk, akik tényleg igekeznek Isten Igéjét megélni az életükben. Az életük gyakorlatát a Sziklára építették, és valóra váltják az Ő Szavát. Szilárdak és józanok, a gyümölcsük pedig tartós. Látjuk, megbízható az életük, ahogy naponként ott járunk köztünk és házról házra részt veszünk az életükben. Kipróbált, világosságban járó életet élnek a Szentek **között** (nem pedig a szentek „mellett”, a szentek

„körül”, vagy a szentek „előtt”, a „hírnév” vagy a nyilvános előadás műanyag gyümölcse alapján). Ha nekik van valamiről meggyőződésük, és nekem más a meggyőződésem, megtehetjük, sőt meg is kell tennünk, hogy úgy járjunk le a megbeszélésünket, hogy támogatjuk a közösen hozott döntést. Ez mutatja elkötelezettségünket, hogy megbecsüljük a Testet, együtt munkálkodjunk, és együtt maradunk, bármilyen következményekkel járna is az adott dolog. **Nagyon romboló**, ha elraktározzuk ellenvéleményünket vagy az ítéletünket, vagy bármiféle rágalomnak vagy keserűségnek helyet adunk a szívünkben valakivel szemben. Nem engedhetjük meg, hogy ilyenek legyenek a szívünkben. Teljes szégyent hozna Jézusra, és óriási veszteség lenne a bizonyágtételünkre, ha az engedelmesség és alázat győzedelmes gyümölcse nem az Egység lenne.

A Fiú – Velünk a tüzes kemencében

Visszatérve néhány gyakorlati problémára: tegyük fel, hogy összeszorul a szíved valami miatt, de nem látsz világosan. Nem tudod igazán megmagyarázni, miért érzel így. És ha valaki megkérdezne, azt kellene mondanod: „Nem tudom.” Egyszerűen csak összeszorul a szíved. Meggyőződésből fakad ez, vagy inkább véleményként lehetne leírni? Lehet, hogy még azzal is ellenkezik, amit tenni akarsz. A tested egy dolgot akar tenni, de az ellenkezőjét *kell* tenned. Csak nem tudod, miért.

Én valószínűleg valami ilyesmit mondanék: „Testvéreim, ha meg tudjátok tenni, támogassatok! Értem, amit mondotok, és helyesnek is hangzik, de valamitől elszorul a szívem, és tényleg úgy érzem, hogy erre kell mennem. Tudtok ebben támogatni? Készek vagytok együtt munkálkodni velem ebben?” Így nem csak elsöpröd őket. A hozzáállásod sem azt mondja: „Ti erőszakot akartok venni a lelkiismeretemen, és ez nem tetszik nekem. Azért szorul össze a szívem, mert úgy gondolom, hogy ezt kell tennem, ti pedig azt mondjátok, inkább mást tegyek, és ezért neheztelek rátok.”

Előfordulhat, hogy ilyen gőgös vagy türelmetlen a hozzáállásod. De fordulhatsz feléjük engedelmesen, és „megbecsülheted a Testet”. „Hallom, amit mondotok, és nagyra becsülöm. Valószínűleg igazatok is van. De elszorul a szívem, és úgy érzem, ezt kell tennem. Tudtok ebben támogatni? Szükségem van a segítségetekre. Lelkiismeretem alapján nem tudnám máshogy tenni. Még azt sem tudom megmondani, miért. De készek vagytok arra, hogy megpróbáljátok velem együtt, és átsegítsetek ezen? Kitarotok mellettem ebben a dologban?”

Így továbbra is engedelmes vagy, és megbecsülöd a Testet, és nem keseredsz meg amiatt, hogy mások mást várnak tőled, mint amit te tenni akarsz. És nem is viselkedsz úgy, mint egy döglött hal, ami úszik az árral, és azt mondja: „Jó, jó, van saját meggyőződésem ezzel kapcsolatban, de ők mind mást mondanak, úgyszólván csak hagyom magam sodorni.” Ilyen esetben tovább kell beszélgetni, és mélyebb szintre jutni, amíg kölcsönösen engedni tudtok egymásnak. Ne rejtőzz el ettől a „foglatatosságtól”, amire valószínűleg nagy szüksége van a szívednek, a kérdéses dolgon túl!

Figyelj, „a tanácsosok sokaságában bölcsesség van”! Hallgass rájuk! Ha csak a saját érzésedről, ízlésedről, vagy saját véleményedről van szó, nyeld le! Tarts azokkal, akik fölötted vannak az Úrban, vagy azokkal, akik körülötted vannak az Úrban! Ha viszont csakugyan meggyőződésről van szó, azt úgy kezelheted engedelmesen, ha megkéred őket, hogy munkálkodjanak veled együtt. Mondd el nekik, mit érzel, még ha nem is tudod, miért, és kérd meg, hogy működjenek veled együtt! Hacsak nem tudják bizonyosan, hogy ez szellemileg élet-halál kérdése, több mint valószínű, hogy hajlandóak lesznek együttműködni veled. Valahogy megoldják, például lehet, hogy Agabus is elkíséri Pált Jeruzsálembe. „Így már sokkal jobb érzésünk van ezzel kapcsolatban. Még mindig nem gondoljuk, hogy menned kellene, de ha Agabus veled lesz, könnyebben el tudjuk fogadni.”

Más szóval, lehet, hogy van valami másik válasz, amire még nem gondoltunk, amit Isten tartogat még a számunkra, ha kitartunk **egymás mellett. Megígérte**, hogy különleges módon velünk lesz, ha egységben együtt vagyunk (Mt 18). Ha elég elkötelezettek vagyunk egymás iránt ahhoz, hogy ne söpörjük le egymást, és ne is ússzunk az árral, Jézus együtt tud munkálkodni velünk, ahogy abban a „tüzes kemencében” tette három testvérünkkel: Sidrákkal és barátaival. Ha egyszerűen alávetnénk magunkat Isten akarátának, hogy meghalljuk a Hangját, lehet rábukkanunk egy másik lehetőségre, ami feltárja Isten Bölcsességének hihetetlen gazdagságát.

Szavakat találni

Talán eltűnődsz, idővel nem jutsz-e túl azon, hogy nem tudod megmagyarázni a benned élő meggyőződés érzését. Az Atyával való ilyen összekapcsolódás, amikor tudod, mit próbál mondani neked, az olyan, amibe bele lehet nőni?! Addig nem mondhatok semmit?

Erre azt kell mondanom, hogy ismerek olyanokat, akik ma már százszor jobbak az ilyen szellemi „megérzések” megértésében, mint hat-nyolc évvel ezelőtt, és jobban is értik az Igéket, amik magyarázatot nyújtanak a szóban forgó dologról. Már ügyesebben öntik szavakba, nemcsak érzésekbe, az Atya hangját. Idővel ez kialakul. De nem feltétlenül igaz, hogy **mindig** tudni fogod, miért. Miért hagyta ott Ábrahám szülei hazáját, és ment el a puszta? Sosem tudta meg, miért kellett elmennie. És ez nemcsak azért volt, mert nem volt elég szellemi. Nem lehetett volna Úr városában elég szellemi ahhoz, hogy előre tudja, mi fog történni. Az Atya egész egyszerűen nem mondta el neki. Csak annyit mondott: „Menj ki, és nem mondom meg, hova. Nem mondom meg, miért. Csak menj!” Csak ez a szellemi „meg érzése” volt, amire alapozhatott.

A legtöbb esetben Istennek világos gondolatok szerepelnek a tervében. Jézus azt mondta: „Nektek elmondom a terveimet, mert a barátaim vagytok” (János 15). Minél szorosabb barátságban vagyunk Jézussal, annál többet fog felfedni előttünk a terveiből – nemcsak abból, amit tesz, hanem abból is, amiért teszi. Ahogy növekszik a barátságunk, tényleg többnyire tudni fogjuk, miért szorul el a szívünk. Többnyire, - de nem mindig.

Miközben együttműködünk, hibázhatunk, és el is bukhatunk, - ez sem baj. Istent mindennél jobban érdekli a szívünk. Az a szándéka, hogy egyre jobban Jézus képére formáljon bennünket.

Szokatlan élet

Ezek rendkívül fontos dolgok. Őszintén szólva, sokan eleget tapasztaltak már az egyházi életből ahhoz, hogy tudják: szinte mindenki úgy tesz, ahogy neki tetszik – és alig fordul elő, hogy valaki akár csak felhúzná a szemöldökét, vagy feltenne neki egy-egy kérdést. Mindenki azt teszi, amit éppen akar, amikor akarja, és ahogy akarja. És senki sem mer kérdőre vonni. Már maga az is ritka, ha valaki beszél a másikkal a személyes életével, döntéseivel, tulajdonával és gyerekeivel kapcsolatos meggyőződéseiről. Nagy áldás, ha az életnek ezekről az alap dolgairól beszélhetünk, de ezt sajnos csak kevesen tapasztalják meg. Legyél mindig hálás Istennek ezért az áldásért, ha te részesültél benne! Igen, több a „Világosság” (János 3, 1János 1) és a kihívás, ha a körülöttünk levő emberek minden nap **törődnek** a Krisztusban való életünkkel (2Tim 3:16-17), a másik lehetőség pedig üres és veszélyes (Zsid 3:12-14).

A szokatlan áldások szokatlan tényezőkkel járnak. Például azok a kérdések, amikről most beszéltünk, igazából csak néhány emberre érvényesek a földön. A legtöbb embernek nincs meggyőződése semmiről. Ha mégis, nagyon ritkán van elég közeli kapcsolatban velük bárki, akinek ellenkező meggyőződése lenne. A legtöbb ember eleve nem is Isten Igéjére épít, és ezt miattuk és Jézus iránti szomorúsággal mondom. Úgyhogy nagyon ritkán fordul elő, hogy valóban meggyőzések forognak kockán, inkább csak vélemények és ízlés dolgai.

A közös „hallás” néhány feltétele

Több dolog szükséges már eleve ahhoz is, hogy egy fontos beszélgetés létrejöjjön. Az életedet Isten Igéjére kell építened, nem pedig az érzéseidre és vágyaidra – ez ritka. Együtt kell építkezned másokkal napi szinten – ez ritka. Olyan módon kell építkezned, hogy az életed nyitott könyv legyen a körülötted élők előtt, és meg kell kérned őket, hogy szóljanak bele az életedbe – ez ritka. Azt kell akarnod teljes szívedből, hogy Jézus magasztaltasson fel az életedben és a Gyülekezetében, függetlenül attól, hogy ezért neked milyen árat kell fizetned. Ezeknek a dolgoknak mind a helyükön kell lenni ahhoz, hogy egyáltalán megértsük, miért fontos a kölcsönösen hatni egymás meggyőződéseire.

Kinek a hangját hallom?

Lehetséges, hogy csupán a testedből fakadt az egyik „meggyőződésed”, amiről azt gondoltad, hogy „Istentől hallottad”? Igen, természetesen! A kettő megkülönböztetése is része a Jézus képére való formálódás folyamatának! Tegyük fel, van valami meggyőződésed, és én megkérlek, hogy gondold át, nem csak a testedből fakad-e. Te azt mondod: „Nyitott vagyok erre a lehetőségre, de szerintem nem így van.” Lehet, ott motoszkál bennem a gyanú (mert már kicsit tapasztaltabb vagyok, mint te), hogy mégiscsak a testedről van szó, és nem látod tisztán a dolgot. Amíg elköteleztetek vagyunk egymás iránt, nem akarom erőszakkal megváltoztatni a meggyőződésedet (vagy amit a meggyőződésednek tartasz), és nem vagyok hajlandó ezért tönkretenni a kapcsolatunkat, együtt fogjuk végigcsinálni. Egy kicsit tovább megyünk az úton, és meg fogod látni, hogy amit eltökéltél, annak rossz a gyümölcse. Amiről azt hitted, hogy meggyőződés, igazából csak a tested volt. Azt hitted, hogy a Szellem, pedig csak a lelked volt. Valami „furcsaság” kerekedik ki belőle,

és akkor azt mondom: „Na, ebből ezt és ezt tanulhatod meg...”. Idővel pedig megtanulod jobban felismerni Isten hangját.

Emlékszel, Jézus azt mondta Péternek: „Hát **ti** kinek mondotok engem?” és Péter így válaszolt: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia”. Jézus azt mondta: „Simon Péter, ezt az én mennyei Atyám jelentette ki neked. Nem emberek jelentették ki – hanem az én Atyám.” Emlékszel az ezt követő mozzanatra? Pár perccel később Péter félrevonja Jézust, és megdorgálja, amiért a haláláról beszél. Jézus azt mondja: „Távozz tőlem, sátán!” Pár perccel az után, hogy Péter világosan hallotta az Atyát, már az ördögöt hallotta, és azt **gondolta**, még mindig az Atyát hallja! Nem tudta igazán, ki kicsoda.

Mi is sokszor ilyen helyzetbe kerülünk, különösen az Istennel való életünk elején. Péter egy ember, aki hallotta az Atya hangját. Nem tudunk róla, hogy Jézus ezelőtt bárkinek ilyet mondott volna. „Hallottad, hogy az Atya szólt hozzád, Péter! Jól van.” Nem hallható hang volt, de nyilván hallotta az Atyát a szellemében ahhoz, hogy ilyet mondhasson. Nem csak tippelt. Jézus mondta, hogy Péter valóban az Atyát hallotta! De pár perccel később ugyanez az ember az ördögre hallgatott, és őt idézte. Jézusnak azt kellett mondania: „Távozz tőlem, sátán!” Lehetséges tehát, hogy a „vételünk” kicsit zavarossá válik, és a csatornák összerosódnak. Olyan ez, mintha egyszerre két történetet látnál, és nem tudnád, melyik melyik.

Az „állandó gyakorlás” egyeteme

A Szentírás azt mondja, hogy „gyakoroljuk magunkat a kegyességben”. A Zsidók 5 végén olvassuk: „A szilárd eledel az éretteknek való, akik állandó gyakorlat következtében megedződtek arra, hogy különbséget tegyenek jó és rossz között.” Ez állandó gyakorlás során alakul ki. Néha tehát hagynom kell- hacsak nem túl veszélyes, hogy abba az irányba menj, amit gondolsz, még akkor is, ha **tényleg** a tested volt, így te is „állandó gyakorlással” tanulhatsz. Lehet, hagynom kell, hogy abba az irányba menj, és csak melletted maradok, hogy segítsek és védelmezzelek útközben. Elszánhatom magam arra, hogy elmegyek veled „Jeruzsálembe” még akkor is, ha biztos vagyok benne, hogy tévedsz. Így ott leszek, hogy segítsek neked kibogozni a szálakat később, amikor valami rossz történik, hogy tanulhass belőle. „Jó, most már kezdem látni, milyen rossz döntés volt ez. Akkoriban biztos voltam benne, hogy ez a helyes, de lám, azóta ez meg ez történt. Most már belátom.”

Ha nem jövünk össze, akkor külön leszünk.

Állandó gyakorlással jobban meg tudjuk majd különböztetni, mi az Isten hangja, és mi nem. Gyakorolni kell. **Állandó gyakorlással.** Valószínűleg nem tanuljuk meg jól megismerni Isten hangját, ha én biztos vagyok abban, hogy a te meggyőződésed helytelen (és az enyém helyes), és nem maradok melletted, miközben az utadat járod. Ugyanígy, ha elhagylak, és azt mondom: „Na jó, akkor legyen, ahogy te akarod!”, nem leszek ott, hogy segítek neked tanulni belőle. Vagy elszenveded a következményeket, vagy megtévesztve úgy gondolod, nincsenek is következmények. De nem fogod megtanulni, amit meg kell tanulnod.

Nyilván előfordulhat, hogy valami „testi”, teljesen téves, tökéletesen értelmetlen, pedig úgy gondoltad, hogy „Szellemtől vezetett meggyőződés”. De valahogy akkor is rá kell jönnünk, mit tegyünk, amikor nem vagyunk teljesen biztosak, vagy amikor „biztosak” vagyunk, de tévedünk. Ha biztos vagy benne, hogy Isten Igéje által lecsiszolt meggyőződésed van, nem pedig csak ízlés vagy vélemény kérdése a dolog, azt tiszteletben kell tartanom. Ebből indult ki Pál, amikor elképesztő könnyedséggel említi az 1Kor 16:12-ben, hogy Apollós szembeszállt a meggyőződésével. Gondolj bele! Pál biztos volt abban, hogy Apollósnak Korinthusba kell mennie. Apollós meg biztos volt benne, hogy valami mást kell tennie. Hogyan reagált Pál Apollós eltérő meggyőződésére? Bár Pál ragaszkodott a meggyőződéséhez, kész volt támogatni testvérét, miközben Jézusért munkálkodnak. Az ilyen együttműködés teszi lehetővé, hogy állandó gyakorlással megtanuljunk együtt meghallani Isten hangját. Ha az én meggyőződésem bizonyul helyesnek, és a tied rosszul sült el, mondhatnám, hogy „én megmondtam”. De nem fogom. Inkább segítek neked meglátni, mit tanulhatsz belőle. Elmagyarázom, miért éreztem úgy, ahogy éreztem, és talán te is meglátod, miért nem hangolódtál rá egyből. Ez a csapatmunkáról szól. Nem arról, hogy megvan a személyes kapcsolatod Istennel, hallom az Ő hangját, te pedig csinálod a magad dolgait, és én is a magamét. **Együtt** tanuljuk meghallani a Szellem hangját. Elkötelezettnek kell lennünk egymás iránt, ha világosan akarjuk hallani Isten hangját.

„... építem az én EGYHÁZAMAT, ami ellen a pokol kapui sem tudnak diadalmaskodni.”

„... az EGYHÁZ, az Igazság oszlopa és alapja...”

„... ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az Én Nevemben, ott vagyok közöttük.”

„... együtt az összes szentekkel...”

„... Krisztus bennetek, a Dicsőség reménysége.”

Tanterem és laboratórium

Valóban lehetséges, hogy helyes engedni valakinek olyan úton menni, ami tévesnek tűnik? Persze. Lehet, hogy te már jártál arra, és tudod, mi vár rá, de nem mondasz semmit. Csak figyelsz, imádkozol, és ott állsz mellette, amikor elesik. Nyilván előfordulhat, hogy egy testvér olyan dolgot akar tenni, ami borzalmasan veszélyes, és nem látja. Ilyen esetben akár oda kell vetned magad az útjába, és könyörögni, hogy gondolja meg. Más esetben azonban, amikor nem olyan komolyak a következmények, megengedheted, hogy kemény módon tanulja meg a leckét. Csak legyél mindenképpen a közelében, hogy segíts neki utólag feldolgozni.

Ám valójában nemcsak ilyen vagy olyan módon lehet tanulni Krisztust. Isten a maga Bölcsességében többféle dolog együttesét használja arra, hogy tanítson és csiszoljon bennünket. Amikor például kémiát tanulsz, sok mindent elméletben tanulsz meg. De aztán ott van a labor, amikor hozzányúlhatsz a vegyi anyagokhoz, használhatod a Bunsen égőt és a pipettákat. Elkezded meglátni és megtapasztalni, hogy néznek ki valójában azok a dolgok, amikről tanulsz. Gyakorlatibbá válik az egész, és a látható, tapintható élmény új dimenzióval gazdagítja a tudást. A kémia kétdimenziósból háromdimenzióssá válik, amikor bemész a laborba.

Azt jelenti ez, hogy soha nincs szükségünk tanításra, vagy „feddésre, dorgálásra vagy megjobbításra?” Visszatérve a kémia-példákra, kétlem, hogy igazán sokat értenél abból, miről is szól a kémia, ha csak laboratóriumi gyakorlaton vettél részt. Ne féljünk megtanítani valakinek, mit mondott Jézus egy adott dologról, de legyünk tudatában, hogy lesznek „gyakorlati órák”. Még csak nem is nekünk kell összeállítani azokat. Biztos, hogy mindannyian bekerülünk az Élet laboratóriumába. Minél több „tanítást” sajtátítunk el, hogy felkészítsenek az életre, annál kevésbé valószínű, hogy a próbák tüze megéget. Nem sok érdem rejlik abban, ha hagyjuk, hogy mindenki mindent kemény úton tanuljon meg. Épp elég dolgot fognak kemény megtapasztalások árán megtanulni, nem kell nekem újabb lehetőségeket teremteni azzal, hogy nem mondok semmit, amikor megtehetném.

Kapcsolaton alapuló bizalom

Térjünk most vissza Lukács és Agabus helyzetéhez. Meg voltak győződve, hogy Pálnak nem szabad Jeruzsálembe mennie. De még így sem hagyták, hogy a meggyőződésük felülmúlja a Pál meggyőződése iránti tiszteletüket. Honnan fakadt ez a tisztelet? Abból, hogy olyan „erőteliések” voltak a „prédikációi”? Jól nézett ki, sármos volt, vagy zeneileg tehetséges, vagy egy erőteljes egyéniség? Egyáltalán nem!!! Azért voltak képesek kitartani vele együtt ebben a dologban, amit nem értettek, és amivel nem értettek egyet, mert ismerték őt, és látták az Istennel való kapcsolatát (nem csak hallottak róla). Úgy élt köztük, mint apa, mint anya, mint testvér „éjjel és nappal, könnyek között”. Nem úgy, mint napjaink szupersztárjai vagy egyházi emberei. Valóban Isten embere volt, aki úgy élt „köztük, mint aki szolgál”. Ismerték őt!

Mert a mi buzdításunk nem hitegetésből van, nem is tisztátalanságból, sem nem álnokságból, hanem mint akiket Isten kipróbált, hogy ránk bizza az evangéliumot, s úgy szólunk, mint akik nem az emberek tetszését keressük, hanem az Istenét, aki megvizsgálja szívünket. Mert nem léptünk fel soha hízeglő beszéddel, amint tudjátok, sem leplezett kapzsisággal – Isten a tanúnk – s nem kerestünk emberektől dicsőséget, sem töletek, sem másoktól. Bár tekintéllyel léphettünk volna fel, mint Isten apostolai, mégis szelídek voltunk közöttetek, mint a gyermekét dajkáló anya. Ennyire megkedveltünk titeket, és készek voltunk közölni veletek nemcsak az Isten evangéliumát, hanem a magunk lelkét is, mivelhogy szereteteinké lettetek. Bizonyára emlékeztek, testvéreim, a mi fáradozásunkra és vesződésünkre, mert éjjel-nappal munkálkodtunk, és úgy hirdettük nektek az Isten evangéliumát, hogy senkit meg ne terheljünk közületek. Ti vagytok rá a tanúk, és Isten, milyen szentül, igazán és feddhetetlenül éltünk közöttetek, akik hisztek. (1Thessz 2:3-10)

Mi lett volna, ha Lukács vagy Agabus előállt volna, és azt mondja: „Semmiképpen se tedd; nem érdekel, milyen erős érzéseid vannak ezzel kapcsolatban. Én azt mondom, ha megteszed, tévedsz!”? Azt hiszem, elég nyilvánvaló lett volna, hogy a saját meggyőződésükben jobban bíznak, mint amennyire testvérként Pálban, még ha ismerték is az életét és az Istennel való kapcsolatát.

Ha **valóban** ismersz valakit és Istennel való életét, akkor komoly szerepet kell játszanotok egymás életében, együtt kell mérlegelnetek: a véleményedet az ő döntéseiről és az ő véleményét a te döntéseidről. Nyilván bárkivel megoszthatod a meggyőződéseidet, aki azt mondja, hogy Jézusé, de bizalom csak ott van, ahol kapcsolat van. Ha szereted az illetőt, és ismered az életét, bízhatasz benne, hogy jó kezekben lesz még akkor is, ha széthullnak a dolgok. Kérlek, ne hagyd, hogy büszkeség vagy éretlenség eltompítson, és egy örökös társad iránti szereteted a második helyre szoruljon a saját személyes meggyőződésed mögött!

Azok a férfiak és nők, akik sikertelenül próbálták meg Pált lebeszélni Jeruzsálem elkerüléséről, olyan előnnyel rendelkeztek, amivel ma a legtöbb ember nem. Közvetve vagy közvetlenül sok évet együtt töltöttek Pállal. (Ha bensőséges kapcsolatban állok egy kipróbált, igaz tanítvánnyal, aki szintén kipróbált kapcsolatban áll egy másik tanítvánnyal, akit én nem ismerek személyesen, minden szükségeset tudok ahhoz, hogy bízzak abban a másik tanítványban is, akit nem ismerek személyesen!)

Manapság a legtöbb vallási környezetben az emberek nem ismerik egymást. Azt **gondolhatják**, hogy ismernek valakit, mert meghallgatták a beszédeit, megvették a kazettáit, elolvasták a könyveit, vagy akár még a társaságában is voltak vasárnap délelőtt. Az Ige azt parancsolja, ha engedelmessé válsz Istennek, és tényleg mélyen **ismerni** valakit: „Intsétek egymást minden nap, amíg tart a ma, hogy senki meg ne keményedjen a bűn csalárdsága által”. Mivel ez szinte teljesen hiányzik a mai vallásos világból, igazán nem lehet úgy „ismerni”, ahogy kellene, következőképpen a Szentírás többi részét is nehéz helyesen alkalmazni! Ha azt mondanám neked, hogy „menj három utcányit kelet felé, fordulj jobbra, aztán parkolj le a második ház kocsibejáráján”, de egy másik városban indulnál el, mint ahogy én gondolom, akkor az útmutatásom nem sokat jelentene, nem igaz? Ennyire nehéz megélni a „biblikus” keresztyénséget egy olyan egyházi világban, amelynek a fontossági sorrendje és a kapcsolatai nem is hasonlítanak arra, ami az ApCsel 2:42-47-ben szereplő testvéreknél megvolt. Vissza kell térnünk az alapokhoz: miért is élünk! El kell várnunk, hogy gyülekezeteink tükrözzék ezt a fajta kapcsolatot Jézussal és egymással minden apró részletben, vagy legalábbis úgy haljunk meg, hogy megpróbáltuk!

Most örülök az értetek viselt szenvedéseimnek, és betöltöm, ami hiányzik a Krisztus szenvedéseiből az én testemben az ő testéért, amely az egyház. Ennek lettem szolgájaként Isten megbízásából, amelyet rátok

nézve adott nekem, hogy betöltsen az Isten igéjét, mégpedig azt a titkot, amely el volt rejtve örök időktől fogva és nemzedékek óta, most pedig kijelentette az ő szentjeinek, akiknek Isten tudtul akarta adni, hogy milyen nagy a pogányok között e titok dicsőségének a gazdagsága, hogy bennetek van Krisztus, a dicsőség reménysége. Őt hirdetjük, intve minden embert és tanítva minden embert teljes bölcsességgel, hogy minden embert tökéletessé tegyünk Krisztus Jézusban. Ezért fáradozom én is, tusakodva az ő ereje szerint, amely hatalmasan munkálkodik bennem. Mert szeretném, ha tudnátok, hogy milyen nagy küzdelmem van értetek és azokért, akik Laodiceában vannak, és mindazokért, akik nem láttak engem személy szerint testben, hogy szívük felbátorodjék, és szeretetben összeforjjon, hogy eljussanak az értelem meggyőződésének teljes gazdagságára, az Isten titkának, Krisztusnak a megismerésére. Benne van elrejtve a bölcsesség és ismeret minden kincse. Ezt pedig azért mondom, nehogy valaki titeket rászedjen hitető beszéddel” (Kol 1:24-2:4).

Gyermekeim, akiket ismét fájdalommal szülök, amíg kiabrázolódik bennetek Krisztus. (Gal 4:19)

Ezek a testvérek **ismerték** Pál életét. Pál bekapcsolódott az életükbe. Járt az otthonukban, része volt a családjuknak. Olvasd el a Róma 16-ot: „Aki nekem is anyám”. Sok ember szerepel itt, akiről nem is hallunk az Apostolok cselekedeteiben. „Ez az ember sokat fáradozott mellettem, és együtt munkálkodott velem.” „Ez az ember az életét kockáztatta értem”. A Római levelet Pál még az élete derekán írta. Gondolom, ezt követően még sok más emberrel ismerkedett meg.

Mi a lényeg? Pál ott forgolódott az élet sűrűjében „köztük, mint aki szolgál”. Amikor azt mondták, hogy ismerik az életét, valóban **ismerték** az életét! Ez olyan előny, amivel nem rendelkezik ma a legtöbb ember, aki akár még őszintén meg is próbálja megérteni, hogyan reagáljon a másik „meggyőződéseire”. Próbálj csak meg úgy élni, ahogy ők éltek, és a mai emberek azt mondanák: „Ó, ezek túl naívak, túlságosan készek egymásban megbízni.” Ha nincs senkivel igazi kapcsolatod, azt hiszem, megértem az álláspontodat. **Tényleg** hiszékenység lenne, ha engednél mindenkinek, aki egy szószékről vagy más forrásból jön, mivel nincs az illetővel valódi, bensőséges napi kapcsolatod, sem azokkal, akik körülötte vannak. Nem valósul meg az „intsétek egymást minden nap”, a „buzdítsátok egymást naponta”, vagy „álljatok oda egymás mellé naponta”, ahogy Isten mondta.

Ám ha **vannak** ilyen kapcsolataid, **az egész világod megváltozik**, és akkor sok minden értelmet nyer!

Isten győz!

Attól függetlenül, hogy ezek az emberek mennyire bíztak Pálban, **bíztak Istenben**. Látták, hogy Pál szíve olyan, hogy Isten majd munkálkodik benne. Minden rendben lesz, még akkor is, ha ez Pál vakfoltjából eredő óriási tévedés. Lehet, hogy Pálnak titkos vágya volt, hogy mártír legyen, csak nem látta. De tudták, hogy őszinte a szíve, és ezért tudtak bízni Istenben. Nem abban kellett bízniuk, hogy Pál tökéletes. (Száz más dologban kitűnt, hogy helyesen látott, úgyhogy biztos ebben is igaza van.) Ennél többről volt szó.

Megtették egy plusz lépést, és azt mondták: „Tudjátok, még ha tévedne is (és akkor ez lenne az első hibázása 25 év alatt), bízom benne, hogy őszinte a szíve, és bízom Istenben.” Nem arról van szó, hogy tökéletesen és „vakon” megbíztak Pálban. Istenben bíztak, és elég jól ismerték Pál szívét. És mi van, ha az egészből kiderül, hogy teljesen önfejtő hiba? Mindannyian tanultak volna belőle. Együtt munkálkodtak volna, és tanultak volna belőle. Istenben bízni még nagyobb dolog, mint Pálban bízni, bár benne is bíztak.

Tovább bonyolítja a helyzetet, ha nem bízol valakinek a szívében, mert az eddigi tapasztalatok elég gyatra képet festenek róla. Ha láttad, hogy megtagadta Jézust, ha láttad, hogy újra meg újra elárult Istent és embert, akkor hogyan tudnál most mégis hinni neki? Hogyan bízhatnál benne igazán, ha a múltja a bűnről és önzésről, gögről és becsvágyról szól? Akkor nehéz. *„Isten mindent a javára munkál azoknak, akik szeretik Őt, és akiket céljainak megfelelően elhívott.”* (Róm 8:29) Tudták, hogy Pál szereti Istent, és életével Isten céljait szeretné követni. Így aztán, még ha ez tévedés is, Isten jóra fogja fordítani. Amíg ez a két dolog a helyén volt, nem is kellett magában Pálban bízniuk. De ha nincs sok bizonyíték arra, hogy valaki szereti Istent, vagy elhívta az Ő céljai szerint, akkor nem feltétlenül van sok okod azt hinni, hogy Isten a javára tudja fordítani a dolgokat.

Számíts természetfeletti konfliktusra!

„Egyesek kimentek közülünk, azt bizonyítva, hogy soha nem voltak közülünk valók” – mondta János. Mindig lesznek „tövisek az oldalunkban”, és

olyanok, akik megvetik a Világosságot (1Jn 1, Jn 3). Kik a Világosság-gyűlölők célpontjai? Akik megkérdőjelezik a vallásos világ fennálló rendjét, e világ szeretetét, az egyének langymelegségét vagy azt, hogy egyesek hasznot húznak Jézus nevéből. A Világosság-gyűlölők lelkiismeret-furdalás nélkül ott esznek a szeretetvendégségeken, aztán hátba döfnek, amikor alkalmuk nyílik rá. Mivel nem adták igazán át az életüket Jézusnak és másoknak (ezek szorosan összekapcsolódó fogalmak 1Jn 4:20), veszélyes módon a homokra építkeztek. Nem értették meg a szeretetre és bizalomra való képességet úgy, ahogy Lukács és Agabus tették Pállal. Nem munkálkodtak együtt, mint testvérek a testvérek között. Szellemi értelemben ujjukat sem mozdítanak (kivéve saját ügyüket, hogy úgynevezett „szolgálatukat” előrébb vigyék). Éppen ezért nem voltak képesek ilyen bizalomra. A „Test megbecsülésének” hiánya olyan ítéletet hozott az életükbe, amire Pál figyelmeztetett. Az igazságszolgáltatás nem mindig éri azonnal utol Simeit. Isten megengedi, hogy gyűlöletes, nagy kihívást jelentő dolgok megmaradjanak, még azt is hagyja, hogy Jánnes és Jámbrés egy ideig „csodákat” művelhessenek Isten igazi Ügye ellen, hogy csiszolja a jellemünket! A végén azonban asztalt terít hűségeseinek ellenségeik előtt. Maradj Jézussal és az Ő Útján, bármilyen következményei is lesznek, akárhogy támadnak az emberek vagy a pokol démonai - Isten majd a maga idejében igazol!

Keressd Istent, amikor elakadsz

Térjünk vissza előző beszélgetésünkhöz a jó testvérekről, akik Isten Szíve szerinti megoldást keresnek a nehézségekre. Szerinted mi történt volna, ha Agabus és a többiek nem támogatják Pált a döntésében? Pál akkor is elment volna a meggyőződése alapján Jeruzsálembé, függetlenül attól, mit mondanak a többiek? Hát, én fogadni mernék, hogy Pál legalább pár napot együtt böjtölt volna velük, mielőtt bármi történt volna. Fogadni mernék, hogy legalább leállította volna a folyamatot, hogy mélyebbre hatoljon az egészben, és megtudja, mit mond Isten ebben a helyzetben.

Akárhogy is, **igazán** soha nem akadhatsz el, ha az Ácsmester igazi tanítványaival van dolgod. Mindig megvan a módja annak, hogy eljussatok az igazság lényegéhez, és megoldjátok a nehéz véleménykülönbségeket vagy „meggyőződésbeli” eltéréseket. Isten sokféle eszközt adott, hogy ezt kimunkáljuk. Még ha Agabusz és társai azt is mondták volna: „Nem hagyhatjuk, hogy megtedd”, lett volna megoldás.

Időnként Isten elég trükkös dolgokat tesz, hogy minket a Céljaihoz igazítson. Talán csak idő kérdése, ha két napot együtt töltök börtönben ezekkel a testvérekkel. Lekésem a hajót, és egy újabb hónap telik el, amíg el tudok indulni. Lehet, hogy akkor Isten azt akarta volna, hogy Pál várjon még egy hónapot, mert volt még teendő a számára, mielőtt Jeruzsálembe megy. És azért engedte volna meg az elakadást, hogy megfelelően működjön az időzítés. Nyilván lehetnek más tényezők is. Lehetnek olyan „meggyőződésem”, amelyek nem teljesen tényeken alapulnak, és Isten engedi, hogy a meggyőződésem „tükörrel” formáljon. „TUDOM, hogy a Nap nagyobb, amikor lemegy, mint napközben. A saját szememmel látom! Hogyan kérheted, hogy mást higgyek?!” Időnként isteni rendelés szerint nem olyanok a dolgok, amilyenek nyilvánvalóan tűnnek. Óvatosan haladjunk előre, még ha TUDJUK is, hogy valami így vagy úgy van! Isten néha más dolgokat munkál ki, és egy kicsit összezavarja a látásunkat a dolgokról, hogy elvégezze Céljait és Időzítését. Hagyj ennek helyet! Ez erős késztetés arra, hogy „megtartsuk a Lélek egységét, a békesség kötelékében”, ahogy átküzdjük magunkat az eltérő meggyőződésekben.

Ha készek vagyunk „várni az Úrra”, mindig van megoldás. Ez nemcsak egy nagy csata, ahol az erősebb meggyőződés nyer. Biztos vagyok benne, hogy Isten bölcsessége megnyitott volna valamilyen más ajtót, amire addig nem gondoltak. „Rendben van, Pál, akkor mind veled megyünk”. Isten szívében van olyan válasz, amely megelégtíti azoknak az embereknek a lelkét, akik szeretik Őt, és a Fejhez kapcsolódnak. Isten szívében és elméjében van közös nevező mindazok számára, akik ugyanahhoz a Fejhez kapcsolódnak. Olyan ez, mint Hamupipőke története, ahol a királyfi házról házra járt, és próbálta megtalálni azt az egyetlen lábat, amire ráillett az üvegcipellő. Sokszor ez történik a Szellemben, amikor megpróbálsz megtalálni Isten akaratát. Pál Jeruzsálembe akart menni, de ez nem „illett” bele a többi testvér gondolatába, mert ők azt akarták, hogy maradjon. Így aztán, ahogy imádkoztak, böjtöltek, a Szentírásról gondolkodtak, és arról beszélgettek, Agabusz, Szilász és Lukács és Fülöp mind azt mondták: „Veled megyünk”, és az „üvegcipellő” rácsusszant a lábra. Mehetett Pál, és teljes elégedettség lehetett a szívükben.

Tapasztalatból azt mondhatom, nehezemre esne elhinni, hogy Isten szórakozna őszinte emberekkel, akik arra vágnak, hogy a Fiú Szelleme vezesse őket. Nem túl gyakran fordul elő, hogy nem találnánk meg azt a megoldást, amivel mindegyikünk elégedett, tudva, hogy Isten akaratát tesszük és nem Isten ellen harcolunk. De nem mindig az lesz a megoldás,

amit valamelyik fél eredetileg elképzelt. Lehet egy teljesen más válasz is, ami eljuttat bennünket a Szellemben való békesség helyére. Meg kell küzdenünk érte, mert egyikünk sem úgy jött be a szobába, hogy erre gondolt. De az, hogy szembehelyezkedtél az én akaratommal, én pedig a tiédde, rákényszerített minket, hogy valami mást keressünk, és aztán együtt megtaláltuk mi Isten szíve szerint való.

„Mozgalom”-központú, vagy szeretettől vezérelt?

Ha hagyjuk, hogy Isten használja célt-tévesztett „meggyőződéseinket”, zavarba hoz bennünket és alázatra késztet, míg helyes látásunk nem alakul ki Róla, az Egyházáról és saját magunkról. Ha a szellemi dolgok iránti „energiánkat” emberi elgondolásokra, egy mozgalomra, személyes becsvágyra, vagy hasonló testies dologra összpontosítjuk, Isten nagyon találékony eszközökkel éri el, hogy megváltozzon a szívünk. Kegyelmesen megengedi, hogy minden, ami emberi, széthulljon. Ha szívünk és elménk vágyai valóban Isten és mások iránti szeretetünkből fakadnak, tekintet nélkül önmagunkra, akkor növekedni fognak „dicsőségről dicsőségre”. Figyeld meg, milyen csodásan talál Isten módot arra, hogy megtisztítson bennünket az énközpontú-élettől a testvérek eltérő „meggyőzések” segítségével! Isten használhatja úgy a meggyőződésedet, hogy számodra nem megszokott módon tanítson – erre gondoldj, amikor a többiek vagy Isten szavára reagálsz.

Mi a helyzet a „tekintéllyel”?

Mind egyetértünk abban, hogy mindenképpen beszélni kell a meggyőzés és kapcsán arról, hogyan kezeljük a „tekintélyt” Jézus gyülekezetében. Vannak, akik azt kívánják, bárcsak ne is lenne ilyen dolog! A Kóré-féle lelkület, amiről Júdás prófétált, él és virul a mai gyülekezeti világban.

Ezek pedig azokat káromolják, amiket nem tudnak; amiket pedig természet szerint tudnak, mint az oktalán állatok, azok által megromolnak. Jaj nekik! Mert a Kain útján indultak el, és a Bálám tévelygéseivel bérért szakadtak ki, és a Kóré ellenkezésével veszttek el. (Júdás 1:10-11)

Azt mondják (ahogy Pál szerint mondani is fogják azok, akik nem „becsülik meg a Testet”, és éretlenségben járnak): „Én Krisztusé vagyok!

Nincs senkire szükségem, csak Jézusra!” „MINDENKINEK adatott a Szellem!” – mondta Kóré tegnap, és mondja ma is. „Mit gondolsz, miért kellene nekem vagy bárkinek rád hallgatnia?!” Ez nagyon rossz. Nem mehet jól a sora annak, akinek ilyen a hozzáállása, mivel ez a Messiás lelkét szomorítja meg.

Másokat meg mintha megbénítana a félelem, és a nagyravágyó emberek leplezett szellemi fenyegetései: „Ne bántsátok Isten felkentjét!” Nehezükre esik megtalálni Jézust Magát a mai gyülekezeti világban, az emberek prédikálásának és cselszövésének zavarában. BIZTOSAN van Reménység! Van is, hála Istennek. Van olyan nézőpont, ami felszabadít mindnyájunkat arra, hogy megtaláljuk Jézust a TestéBEN, szándékának megfelelően, és ne kelljen választanunk Jézus és egy csoport ember **között**.

Istennek és az Útjainak megértéséről ír W. Nee a *Szellemi tekintély* c. könyvében. Bár én nem ismerem első kézből, a Mester sok megbízható követőjét ismerem, akik elolvasták, és szívből ajánlják a téma jó megértésére. Nézz utána, be tudod-e szerezni, ha mélyebben szeretnél foglalkozni ezzel a témával!

Hiszem, hogy a következő levél is mélyebb megértésre juttat Jézus Életével kapcsolatban a „tekintély” értelmezéséről. Ezt a levelet egy csoport fiatal hívőnek írták, akik együtt próbálták megtalálni Jézust. Válaszút előtt álltak és sok mindent döntöttek el közös jövőjükre nézve, miközben együtt keresték a választ a kérdésre, mi a tekintély. Úgy adom át e férfi barátainak írt személyes levelét, mint bátorítást a saját Életutadhoz.

1995. január 14.

Drága barátaimnak, szívbeli testvéreimnek, akiken keresztül oly sokszor ellát engem Jézus!

Remélem, ezek a gondolatok valamiképpen áldásotokra lesznek. Ezért imádkozom, ez szívem teljes szándéka. Ti olyan áldást jelentetek a számomra, hogy szavakban ki sem tudom fejezni. Isten tudja, mennyi mindent adtatok nekem, és valahányszor kétségbe esek, hogy én még fele annyit sem tudok viszonzni, eszembe jut, hogy az Atya, aki titkon van, Maga fog megjutalmazni benneteket jó mértékkel, megnyomottal, megtetézettel önti az öletekbe, és ettől újra boldog vagytok!

Mostanában többen foglalkozunk a szellemi tekintély és az engedelmesség kérdésével, valamint ehhez kapcsolódóan a magánvélemények és a velük szemben álló csoportos meggyőződések kérdésével. Más szóval, mikor kell nekem, mint egyénnek, feladni személyes véleményemet, és elfogadni egy meggyőződést, amit valaki más tart fontosnak? Hogyan valósítsuk meg Pál intését, hogy „engedelmeskedjete egymásnak Krisztus félelmében”? Mikor tartozik egy kérdés a Róma 14 „vitatható dolgainak” kategóriájába, amik csak Istenre és ránk tartoznak?

Előre elismerem, amit már úgyis tudtok – nem ismerek minden választ, sőt, még minden kérdést sem. De szeretnék megosztani egy olyan nézőpontot, ami remélem, segít nagyobb szabadsággal és békességgel kikutatnunk Isten igazságát és bölcsességét. Ha ezt meg tudjuk együtt tenni, biztos vagyok benne, hogy számíthatok a segítségetekre annak megértésében, hogyan munkáljuk ki a gyakorlati alkalmazásokat.

Valószínűleg nem véletlen, hogy most találkozunk ezekkel a kérdésekkel. Ezek a test életének dolgai. Mostanáig leginkább a Krisztussal, mint Fejjel való saját, személyes kapcsolatunkkal foglalkoztunk. Erre a kérdésre mindig oda kell majd figyelniünk ezután is. Ám ha született egy kisbaba, Krisztus „csecsemő teste”, hirtelen foglalkoznunk kell a Fejtől jövő, a csoportnak szóló útmutatások helyes megítélésével és a rájuk való reagálással.

Jézus ilyen testet akar, amelyik helyesen ítél és reagál. Az emberi testünk észleli az agytól érkező jelzéseket, és szinte azonnal reagál rájuk. Az agy sokszor olyan feladatot akar elvégezni, amelyhez néhány testrész együttes erőfeszítésére van szükség. De olyan is van, amikor egész testemnek egységként kell reagálnia. Ha eljátszok egy dalt a zongorán, ahhoz szinte a testem összes részére szükség van. Hiszitek, hogy Jézus csodát tett, és egyházat szült köztetek?

Senkit nem akarok összezavarni (főleg magamat nem!), de ez fontos kérdés. Ha nem Jézus építi a Gyülekezetét közöttünk, akkor nem szabad úgy tennünk, mintha az lennénk. Az csak irreális elvárásokhoz, színleléshez, csalódásokhoz és egymással való rossz bánásmóddhoz vezet. Ha azonban Maga Jézus hív arra, hogy egy testként működjünk, akkor amint felmerülnek bizonyos dolgok, foglalkoznunk kell velük.

Az egyik ilyen dolog: mennyire várjuk, hogy Isten csoportként vezet minket valamilyen irányba. Az igazság az, hogy Isten eleinte gyakran csak néhány embernek ad helyes megítélést. Mégis azt várja, hogy a csoport egységként

reagáljon. Persze percről percre változhat, milyen embereket használ, de a lényeg az, hogy sokszor úgy munkálkodik, hogy csak néhánynak ad útmutatást. A régi szövetség idején Izráel nemzet volt, nemcsak egyének tömörülése. Káosz lett, amikor mindenki „úgy élt, ahogy jónak látta”, például a Bírák könyvében. Amikor a nép válaszolt Isten prófétáinak, ébredés jött és szellemi egészség. Az új szövetség idején egyénileg sokkal dicsőségesebb kiváltságban részesülünk: személyesen ismerhetjük Istent és hallhatjuk bennünk lakozó Szellemét. Mégis azt olvashatjuk Jézus „szent apostolainak és prófétáinak” feljegyzéseiben, akikről pedig tudjuk, hogy megbízható férfiak és nők voltak, hogy Isten továbbra is sokszor csak néhány embernek adott a csoport egészére vonatkozó útmutatást. Antiókiában a Szellem kiválasztotta Pált és Barnabást egy konkrét feladatra. Ez a döntés mindenkire kihatott. Ez a két ember nagyra becsült vezető és tanító volt, és az egész gyülekezet küldte ki őket. A kezdeti útmutatást mégis egy öt emberből álló kis csoportnak adta a Szellem, akik Istent imádták és böjtöltek. Aztán egy későbbi útjukon megmutatta a Szellem Pálnak, hogy menjen Macedóniába, és az egész vele utazó csoport arra jutott, hogy Isten hívja oda őket. Isten így munkálkodik.

Ez a legutóbbi bekezdés engem is ugyanolyan rémülettel tölt el, mint titeket. Igazából nem kellene, hogy megijesszen, de nézzünk szembe vele: mindannyian láttunk példákat istentelen vezetőkre, akik ámokfutást végeztek a nyáj között, és azzal igazolták, hogy „engedelmeskedjetez vezetőiteknek, és vessétek alá magatokat a tekintélyüknek”, vagy „ne bántsátok az Úr felkentjét”. Hallottunk történeteket (amelyek között biztosan vannak egyházi legendák is, de némelyik valószínűleg igaz) még ennél is rosszabb visszaélésekről. Az egész elgondolás, hogy Isten valaki máson keresztül adhat útmutatást nekem és a családomnak, rémisztőnek tűnhet ennek a fényében.

Mégis, egy egészséges testnek úgy kell működnie, hogy minden tag a többitől kap ellátást. Vagy tényleg így van ez, vagy pedig meg kell szabadulnunk az Efézus 4-től, az 1Korinthus 12-től és más igezsakaszoktól! A közösségi élet rossz alternatívája lenne, ha mindegyikünk megpróbálna saját magában Krisztus teste lenni, és azt mondja a szemnek vagy a kéznek: „Nincs rád szükségem.” De nem várhatjuk, hogy Jézus megáldja a gögös, független lelkiületet! Legjobb esetben is egy, két vagy három ajándékom van a köz javára, és ha nem vagyok kész elfogadni a többiektől azokat az ajándékokat, amik nekem hiányoznak, szegényebb leszek (és azok is, akik tőlem függenek, például a gyermekeim).

Azt hiszem, sokat fejlődtünk az egymás iránti bizalomban és a készségben, hogy némi kockázatot vállaljunk egymásért. Régebben én valószínűleg valahol a hordó fenekén vagy ott körül voltam, ami a bizalom és elfogadás kérdését illeti. De ez változik. Épp tegnap történt, hogy egyikőtök kéretlenül is elmondta a véleményét egy személyes dologban, az egyik gyermekemmel kapcsolatos jellembeli kérdésben! Nagyon szerettem az illetőt – a telefonhívás után még jobban, mint előtte. Nyilván nem én vagyok az egyetlen, aki növekedett az elfogadás terén. Úgy tűnik, mindannyian ezt tettük.

Jelenlegi „nyugtalanságunk” ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban csak annyit jelent, hogy Jézus arra hív: az eddiginél mélyebb szinten tegyük magunkévá azt, ami Isten szívében van ránk nézve. Ez biztosan azt jelenti, hogy a Világmindenség Teremtője és Fenntartója, Uralkodója és Bírója észrevett bennünket, és egyedül szeretete miatt úgy döntött, hogy a dicsőség újabb mértékére hív el bennünket! Ettől nem kell félni. Jézusnak csakugyan lehetnek helyi testeik, amelyek egyrészt azonnal reagálnak legapróbb készletére is, másrészt pedig kiszagolják a hamis tanításokat és szellemeket, amelyek eltávolítanák őket Isten akaratától. Valóban eljuthatunk érettségünkben arra a pontra, ahol „mindent megpróbálunk, ami jó, azt megtartjuk, ami gonosznak látszik, attól őrizkedünk.” Nem csupán álom érzékelni, hogy mi lett már oldva vagy kötve a mennyben, és ugyanazt tenni a földön.

Ha csoportos megítélés és reagálás az egész Test életét érinti, akkor a Test egészséges élete ahhoz vezet, hogy a Tőle jövő segítséget Krisztust dicsőítő módon tudjuk továbbadni és elfogadni. Ez az ige leírja az egészséges csoportos életet (Kolossé 3:15-17):

És az Istennek békessége uralkodjék a ti szívetekben, amelyre el is hívattatok egy testben; és hálaadások legyenek. A Krisztusnak beszéde lakozzék tibennetek gazdagon, minden bölcsességben; tanítván és intvén egymást zsoltárokkal, dicséretekkel; lelki énekekkel, hálaival zengedezvén a ti szívetekben az Úrnak. És mindent, amit csak cselekesztek, szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézusnak nevében cselekedjétek, hálát adván az Istennek és Atyának Óáltala.

Én ilyen testben való életet akarok mindenáron! Békesség uralkodjon... megmaradjon a hálás szív... az élő, cselekvő, erőteljes ige túlcsoorduljon...

a szükségeket töltse be a tanítás, intés... természetes módon fakadjon fel az imádat... a cselekedetek pedig Jézus természetében és tekintélyében menjenek végbe.

Ennek a testben való életnek részben azt is magában kell foglalnia, hogy „a Krisztus beszéde lakozzék bennünk gazdagon, ahogy tanítjuk és intjük egymást teljes bölcsességgel.” Ez azt jelenti, hogy Jézus szavát szóljuk egymás életében és hozzáfűzzük a gyakorlati alkalmazást. Ez nagyrészt azt jelenti, hogy egy vagy néhány tag hozzászól a többiek életéhez. De időnként azt is, hogy néhányan mindenki életéhez hozzászólnak.

Ez a test normális életének a része. A legtöbben azonban láttunk tagadhatatlan kudarcokat ezen a területen. Azt hiszem, a Kolossé 3 megelőző versei rámutatnak, miért. Mielőtt egy csoport hívő megélhetné a 13-15. verseket, át kell haladniuk az 1-12-n! Íme ennek az első része:

Annakokáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, ahol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülén. Az odafelvalókkal törődjétek, nem a földiekkel. Mert meghaltatok, és a ti éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben. Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelenik, akkor majd ti is, Ővele együtt, megjelentek dicsőségben. Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat, paráznaságokat, tisztátalanságot, bujaságot, gonosz kívánságot és a fősvényiséget, ami bálványimádás; melyek miatt jő az Isten haragja az engedetlenség fiaira; melyekben ti is jártatok régen, mikor éltetek azokban. Most pedig vessétek el magatoktól ti is mindazokat; haragot, fölgerjedést, gonoszszágot és szátokból a káromkodást és gyalázatos beszédet. Ne hazudjatok egymás ellen, mivelhogy levetkeztétek amaz őembert, az ő cselekedeteivel együtt. És felöltöztétek amaz új embert, melynek újulása van Annak ábrázatja szerint való ismeretre, aki teremtette azt.

A tanítvány élete alapvetően így néz ki: meghalt, Krisztussal együtt feltámadt, és megkapta új énjét, amely „megújul Teremtője képének ismeretében”. Most már folyamatos az önmagunknak való „meghalás” és a bűntől való „megszabadulás”.

Ha egy csoporton belül az egyes hívők nem mentek át a szívnek ezen az alapvető újjászületésén, és nem fogadták el ezeket az alapvető tanítványi döntéseket, lehetetlen, hogy az a csoport testként működjön. Az nem

test. A legjobb esetben is csak keverék, világosság és sötétség szentségtelen közössége, tele kovással, ami megkeleszti az egész téstát.

Problémássá válik az egész lehetőség, hogy Jézus ezt a csoportot valamiféle kívánatos irányba vigye. A tagok közül sokan, talán még a vezetők között is, nincsenek az Ő kezében, és az Ő irányítása alatt! Csak akik letették az oltárára élő áldozatként az életüket Jézusért, e világ szokásait elvetve, azok ismerhetik fel, mi Isten igaz akarata (Róma 12)? Ezért általában minden csoportos működés merő káosz. Ha a vezetőség passzív, zárt ajtók mögött tanácskoznak, és megpróbálnak meghatározni egy ügymenetet. Átadják a híreket a gyülekezetnek, és ígéretekkel vagy fenyegetőzéssel, túlzásokkal vagy dorgálással motiválják és manipulálják őket, egész idő alatt hadakozva az önző becsvágyak által okozott rendtelenséggel. Ha a vezetőség aktív és cél-orientált, megpróbálnak erőskezü irányítással és törvénykezéssel uralkodni a gyülekezetben. Nézzünk magunkba őszintén, közülünk is jártak néhányan ilyen csoportban, átértük ezt a fajta vezetést, és tanúi voltunk az általa okozott szellemi pusztításnak. Nem ezért van legalábbis részben az, hogy a szellemi tekintély és engedelmesség egész kérdéséről libabőrösek vagyunk?

De nem kell így működnünk, nem igaz? Ha külön-külön mindegyikünk tényleg meghal a régi életének, megkapja az újat, és fokozatosan megtanul úgy járni, mint aki „el van rejtve Krisztussal együtt az Istenben”, nem a lehetőségek egészen új tárházát nyitja ez meg a csoportos működésre, aminek nem kell sem manipulációra, sem pedig vasmarokkal történő irányításra támaszkodnia?

Aztán itt van a Kolossé 3 következő verse:

Ahol nincs többé görög és zsidó, körülméltkedés és körülméltkedetlenség, idegen, scithiai, szolga, szabad, hanem minden és mindenkben Krisztus.

Keresztre feszített és feltámadott emberek között lehetséges, hogy Krisztus legyen minden, és az egyéni különbségek jelentéktelenné olvadjanak. Isten akarata az egység, az „összekapcsolódás”, hogy élő kövekként összeépüljünk, és szent templommá növekedjünk az Úrban. Odaszentelt egyének csoportja még nem jelenti azt, hogy együtt is egészségesen tudnak működni. Ez igaz arra is, ahogy felismerjük és fogadjuk a Krisztustól jövő segítséget. Vannak kivételek, de általában bizonyos mértékben korlátozott a kapcsolatunk más hitvalló hívőkkel, akikkel nem érezzük ezt az egységet.

Lehet, hogy érzünk annyi szabadságot és felelősséget, hogy megosszuk meglátásainkat egymás gyermekeivel kapcsolatban, de többnyire nem éreznénk ugyanezt a szabadságot valakivel, akivel a bevásárló központban futunk össze.

Nekem jó időbe telt megértenem ezt az elvet, talán azért is, mert hosszú ideig nem kapcsolódtam igazán össze senkivel! Három vagy négy évvel ezelőtt nagyon szerettem volna „gyülekezetnek” hívni azokat, akik akkor együtt voltunk. Azt is akartam, hogy aszerint viselkedjünk, és dühös lettem vagy depressziós, ha nem így volt. Mike mondta nekem egyszer: „Hagyd abba, hogy köröket rajzolsz egy bizonyos csoport köré, és gyülekezetnek hívod azokat, akik belül vannak, aztán megköveteled, hogy egy bizonyos módon viselkedjenek! Csak emeld fel Jézust, hagyd, hogy mindenkit magához vonzzon, és hadd legyen az Ő gondja a körök megrajzolása!” Csodálatos tanács volt, de nehezemre esett megfogadni.

Akkoriban, biztos emlékeztek rá néhányan, volt egy fiatal család, egy másik itt lakó házaspár rokonai, akik egy hónapra ide költöztek, hogy „csatlakozzanak hozzánk”. Nagyon gyorsan nyakig voltunk a próbálkozásban, hogy leszámoljunk a bűnnel abban a családban. Különösen a képzelgések és rágalmazás erősségével. Végül egyikük otthagya a házastársát, és hazafutott Anyuhoz és Apuhoz. Annnyira szerettem volna valamiféle csoportos számonkérést elővenni, valami Máté 18-féle dolgot, erre a problémára. De Mike megint azt javasolta: „Ez a személy nem tartozik számadással nektek, mint „csoportnak”. Őszintén szólva, ti a közös életetekben ezen a ponton nem vagytok gyülekezet, „Lámpatartó”. Ez a nő felelős a bűnéért Jézus előtt, és ennek része az is, hogy rendeznie kell majd a dolgokat emberekkel, akiket megbántott, de nem tartozik számadással nektek, mint csoportnak.” És igaza volt.

Hívók csoportjai, még ha olyan egyénekből állnak is, akik próbálnak Jézusért élni, működhetnek egészségtelen módon, ha megpróbálják megelőzni Istent, és többet feltételeznek olyan kapcsolatokról, amik egyszerűen még nem állnak „azon a szinten”. Ha azonban vannak olyan emberek itt ebben a városban közöttünk, akik már most összekapcsolódnak a szellemi világban, akkor lehetővé kellene válnia egy egészséges csoportos működésnek. Lehet, hogy elég kezdetleges szinten kell működniük, ha csoport-újszülött vagyunk, és lehet, hogy sok segítségre lesz szükségünk, de a kisbaba azért még csodálatosan működő szervezet.

Így folytatódik az ige:

Öltözzetek föl azért, mint az Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet, jóságosságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést; elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna; miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is; mindezeknek fölébe pedig öltözzétek föl a szeretetet, mint amely a tökéletességnek kötele.

A szeretet előfeltétele a test egészséges életének, még odaszentelt egyének csoportjánál is, akik „egy kenyérré” kapcsolódtak össze. Szeretet nélkül nincs, ami tökéletes egységbe kösse őket össze és így a csoportos működésre tett kísérletek katasztrófához vezetnek, akár csoportos megítélésről, akár az élet más kérdéseiről legyen szó.

Pár nappal ezelőtt megkérdeztem Istentől, miért nem tudtam különösebb áldás lenni a csoport egésze számára, valahányszor kialakult bennem egy bizonyos meggyőződés arról, hogy mit kellene, vagy nem kellene tennünk. Azt hiszem, az volt a válasza, hogy sokáig egyszerűen nem voltam szabad arra, hogy szeressek. Még ha helyesen ítéltem is meg valamit, kritikus vagy gőgös szívből próbáltam kimunkálni, és az nem segített senkinek.

De a ti szívetekben nem ezt látom! Azt látom, hogy egyre több bennetek a könyörület, kedvesség, alázat, szelídség, türelem, elhordozás és megbocsátás. Ezek a szavak bizony új értelemmel bírnak a számomra azért, ahogyan a ti irgalmas kezetek bánt velem és elfogadott! Remélem, ti is láttátok a szívemet meglágyulni valamennyire.

El kell hinnem, hogy ha az életünk el van rejtve Krisztussal együtt Istenben, ha Ő összekötött bennünket a szellemi világban, és ha szeretjük egymást, ki tudjuk munkálni a csoportos útmutatás megértését és az arra való reagálás egészséges módját!

Ez a levél már jóval hosszabb, mint amilyennek szántam (micsoda meglepetés!), de van még egy kérdés a szellemi tekintély és engedelmesség témájával kapcsolatban, amit meg akartam említeni.

Részben a felkészítés folyamatához kapcsolódik, ahogyan felnövünk a Fejhez és együtt, testként eljutunk az érettségre. Az Efézus 4-ben ez áll:

Krisztus adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: a szentek tökéletesbítése [felkészítése] céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére.

Mindegyik tag munkája szükséges. A hívők mind papok. Nincs klérus-laikus rendszer. De az is igaz, hogy nem minden tagnak ugyanaz a feladata. Nem arról van szó, hogy minden papnak „felkészítő” feladat van! Alapvetően az Isten akarata, hogy néhányan a legjobbat hozzák ki a többiek közül, hogy az egész azzá váljon, amivé kell. Krisztusnak a Teste számára adott ajándékok közül, ezért a négy (vagy öt) itt említett ajándék tartozik a „felkészítő” ajándékok közé.

Itt jön a képbe a szellemi tekintély kérdése. Az apostol, vagy próféta, vagy evangélista, vagy pásztor/tanító ajándéka arra utal, hogy az illetőre alapvető szerepet vagy üzenetet bízott Isten, vagy az Üzenet hirdetését, vagy a csoport táplálását, amit az egész csoportnak el kell fogadnia és át kell vennie. Az ige, hogy „engedelmeskedjetez vezetőiteknek, és vessétez alá magatokat a tekintélyüknek” továbbra is igaz. Ugyanígy az az intés is, hogy „becsüljetez meg azokat, akik fáradoznak közöttetek, akik fölöttetek vannak az Úrban, és akik intenek titeket; részesítetez megkülönböztetett tiszteletben öket a munkájukért szeretetben.” Jézus szolgája mindent elkövet, hogy ne várja el, hogy így bánjanak vele, de a test nem nyer semmi jót a szolgálatából, ha nem ilyen szívvel fogadja.

A felkészítők léte a testben semmit sem vesz el abból, hogy a tagoknak szüksége és felelőssége „mindent megpróbálni, ami jó, azt megtartani, ami gonosznak látszik, attól őrizkedni”, mert vannak hamis apostolok is, akiket próbára kell tenni, és elutasítani (Jel 2:2). Vannak hamis próféták (Máté 7:15-23; 24:10), akik meg akarnak téveszteni bennünket. Vannak hamis evangéliumot hirdető hamis evangélisták (Gal 1:6-9), akiket átoknak kell tekintenünk. Vannak hamis pásztorok, akik valójában ragadozó farkasok, és tönkre akarják tenni a nyájat, maguk után vonva tanítványokat (ApCsel 20:29-30). És vannak hamis tanítók (1Tim 5:3-5; 2Tim 4:3-4; 2Jn 9; Jel 2:14-26), akiket nem szabad elviselni.

Szóval fontos a helyes megítélés, de ezt nem tehetjük kritikussá, cinikus, gyanakvó, vagy gögös szívvel! Máskülönbben el fogjuk vetni a valódi felkészítőket is a hamisakkal együtt, és így elszalasztjuk Krisztus ajándékát.

Megpróbálhatjuk a felkészítés nélküli működést, de Isten Igéje azt mondja, hogy e nélkül soha nem juthatunk el a hitbeli érettségre.

A megítélésünk nem alapulhat pusztán külsőségeken. Hitben kell járnunk, nem látásban! Világi szempontból Pál nem volt túl lenyűgöző ember. Azok a „szuper-apostolok”, akikről beszélt, sokkal simulékonyabb beszédűek voltak. Egyes testi gondolkodású emberek elvetették Pált, és elfogadták az imosztorokat, és ennek egyik közvetlen eredménye volt, hogy a testiség kovása kelesztette a korinthusi gyülekezetet!

A Szellemmel kell megítélnünk. Isten útmutatása, ami a Testen keresztül kapunk, nem fog számunkra mindig logikusabbnak tűnni a többi lehetőségénél, amíg később visszatekintve meg nem értjük a miérteket. Meg kell tanulnunk észrevenni Krisztus-életet az egyénben és szavaiban. Meg kell tanulnunk felismerni Krisztus illatát. Minden hatalom mennyen és földön Krisztusban van és sehol máshol!

Összeszedem magam, és még egy gyakorlati alkalmazást megemlítek, mielőtt befejezem. Hogyan viszonyulsz a „tekintélyhez” az életedben? Ezen el kell gondolkodnunk. Azt akarod, hogy az ilyen személy forrás legyen a számadra? Barát? Vagy egyházi 112-es sürgősségi mentővonal? Valaki, aki kéznél van, hogy jó kis dolgokkal lásson el, de akinek nem tartozunk számadással? Vagy örömmel fogadod a felkészítőket, akikre úgy nézel, mint szellemi tekintéllyel rendelkező emberekre? (Ha befogadsz egy prófétát, próféta jutalmát veszed. Ha csak barátként fogadod, a barát jutalmában részesülsz. Ha információ-közlőként fogadod, akkor csak információt kapsz, és nem az Élet közlését.) Ezért imádkozzuk mindnyájan.

Ennyi elég is egyelőre! A keresztyén élet néha bonyolult tud lenni, de azért még csodálatos. *„Milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy az Isten fiainak neveztetünk. És azok is vagyunk!”*

Ebben a csodálatos szeretetben:

Dan (egy ohiói testvér)

Imádkozzunk együtt mindezekért!

Atyám, az emberek elég felszínesek általában, és azt hiszem, ebbe a kategóriába mi is beleillünk. Még az angyaloknál is kisebbre teremtettél,

mégis a Te életedet, szívedet, Szellemedet és bölcsességedet akarod átadni nekünk. Azért teszed ezt, hogy Veled uralkodhassunk, és **ítéljük** még az angyalokat is, akiknél kicsit kisebbre teremtettél. Tudjuk, hogy egy folyamaton viszel végig minket. Ezek a dolgok nagyon-nagyon fontosak a számunkra. Meg kell tanulnunk, hogyan járjunk együtt, és lépünk együtt tovább a következő szintre. Nem akarjuk, hogy bármi bizonytalanság is legyen azzal kapcsolatban, hogy lehetséges-e személyes kapcsolatban állni Veled, és ugyanakkor megbecsülni a Testet. A Te szívedben és elmédben ez a két dolog összefonódik. Nem kérdés, hogy képesek összefonódni ahelyett, hogy szembeállnának egymással. Segíts nekünk megérteni, hogyan kapcsolódnak ezek össze, hogy segíthessünk másoknak ezekben járni!

Atyánk, ne hagyd, hogy felszínesek legyünk! Megígérted, hogy eljuttatsz arra a pontra, hogy méltóak legyünk arra, hogy trónra ülünk Melletted, és uralkodjunk a nemzetek fölött.

Most nem érezzük különösebben alkalmasnak magunkat, de bízunk Benned, Tanítómesterünkben, hogy úgy tanítasz és ajándékozol meg bennünket, hogy tényleg Veled járassunk ezekben a dolgokban a mennyek országában. Ez mind ennek a része. Mutasd meg, hogyan működhetünk együtt veled, egymással való versengés nélkül, úgy, hogy az a Te dicsőségedet szolgálja minden, és munkálja mindazt, amit Te el akarsz elvégezni bennünk Fiadért és az Ő királyságáért!

Őbenne a tiétek:

Mike

1995. Március 10.